

ชาราฎา อิมราพร

ศิลปินสาว

ที่จะก้าวสู่วงการศิลปะ

ดาว
มหาวิทยาลัย
โยธิน อยู่จุด

สาวน้อยคนนี้มีชื่อว่า พิกเล็ต-ชาราฎา อิมราพร ตอนนี้เธอเรียนอยู่ปี 2 สาขาวิชาจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พิกเล็ต เป็นน้องสาวของศิลปินฝาแฝด เนโกะ จัมพ์ วรรัฐา อิมราพร และ ชรัรัฐา อิมราพร มาถึงตอนนี้หลายคนเริ่มร้องอ้อ เพราะเธอก็คือ พิกเล็ต แห่งวงซูการ์ออย ที่เคยปล่อยเพลงสายตายาว จนฮิตติดหูแฟนเพลงทั่วประเทศ แต่มาในวันนี้เธอมาในฐานะนักศึกษาวิชาจิตรศิลป์ หรือภาพพิมพ์ ซึ่งเป็น

ได้พร้อมๆ กัน ถึงจะรู้สึกเหนื่อยและหนัก แต่ก็เลือกที่จะทำแบบนี้มากกว่า พิกเล็ต เรียนจบมาได้เกรด 3 กว่าเหมือนกัน แล้วเลือกสอบตรงเข้าที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

“แรกๆ เรื่องศิลปะเราไม่มีความรู้มาก อาศัยแค่ที่เราชอบวาดรูป แต่พอเข้าเรียนที่นี่ต้องเรียนเรื่องศิลปะหนักมาก ต้องเรียนเรื่องศิลปะในแต่ละยุค ผลงานของศิลปินแต่ละคนว่าเขาถ่ายถอดผลงานของเขาออกมาอย่างไร แล้วก็มีการเรียนจิตรกรรม ภาพพิมพ์ แล้วก็ประติมากรรม เป็นพื้นฐานให้นักศึกษาได้เรียนรู้กว้างๆ และค้นหาว่าแท้จริงแล้วตัวเราเองอยากจะเลือกเรียนต่อทางด้านสาขาไหนตอนขึ้นปี 2

“ตอนแรกเราก็ลังเลเหมือนกันระหว่างภาพพิมพ์กับจิตรกรรม ซึ่งเราชอบทั้งสองสาขาก็ปรึกษาคณะแม่ว่าจะเลือกเรียนอะไร สุดท้าย

อีกบทบาทหนึ่งของเธอที่ทำได้ดีไม่แพ้ผลงานเพลงที่เธออยู่

พิกเล็ต เล่าให้ฟัง ฟังว่า ก่อนหน้าที่จะเข้าเรียนที่นี่ เธอเรียนมาทางสายศิลป์-อาร์ต ที่โรงเรียนสารสาสน์ฯ ร่มเกล้า เพราะช่วงนั้นเริ่มทำเพลงอย่างจริงจังมากขึ้น เลยอยากหาโรงเรียนที่คุณแม่สามารถรับส่งได้ง่ายและคุณครูที่พอจะเข้าใจเรื่องการทำงานไปพร้อมๆ กับการเรียน ที่จริงคุณแม่ก็อยากจะให้เรียนก่อนทำงาน แต่เมื่อมีงานเข้ามาแล้วคิดว่าสามารถคุมทั้งเรื่องงานและเรียนไม่ให้เสียไป

เราก็เลือกภาพพิมพ์จะเป็นงานที่ผสมผสานเทคนิคหลากหลายเพื่อให้ได้ภาพออกมาอย่างที่เรากำลังต้องการ โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นการวาดอย่างเดียว เราจะเอาวัสดุอะไรก็ได้มาสร้างเป็นภาพที่เราต้องการ ในขณะที่จิตรกรรมจะเป็นการวาดภาพลงสีบนสเกลขนาดใหญ่ และจะใหญ่ขึ้นไปเรื่อยตามชั้นปีที่เรียน สุดท้ายก็เลือกเรียนต่อด้านภาพพิมพ์ เพราะสามารถสร้างภาพได้อย่างไม่จำกัดเทคนิคและขนเอางานกลับมาทำนอกมหาวิทยาลัยได้ อีกอย่างเคยเห็นผลงานที่อาจารย์วาดออกมาแล้วรู้สึก

ว่าสวยมาก เราก็อยากจะทำได้แบบนี้บ้าง”

พิกเล็ต เล่าต่ออย่างรู้สึกอินกับผลงานของเธอเอง ว่า แรงบันดาลใจของเธอส่วนใหญ่ได้มาจากการจัดคอมโพสที่เราคิดว่าสวยและชอบอะไรที่ดูเป็นผู้หญิง ก็มาตีโจทย์ว่าอะไรที่ดูเป็นผู้หญิง ผู้หญิงชอบอะไร ผู้หญิงชอบของหวาน ความอ่อนช้อย ตุ๊กตา อมยิ้ม และลายเส้นผมของผู้หญิงซึ่งงานของพิกเล็ตเพื่อนๆ เห็นก็จะรู้ว่าเป็นผลงานของเธอ เพราะออกแนวหวานและดูเป็นผู้หญิงมาก คือดูแล้วรู้เลยว่านี่เป็นงานของใคร

“อนาคตผลงานเราคิดว่าถ้าไม่ได้ทำงานบันเทิงก็คงอาจจะเปิดร้านเล็กๆ ของตัวเอง และเอาผลงานเก่าๆ ของเรามาทำดีไซด์ที่ร้าน ผลงานเก่าๆ คนอาจไม่ชอบเอามาใช้ แต่เรารู้สึกว่านี่คือผลงานของตัวเองตั้งแต่เริ่มจนมีฝีมืออย่างที่เห็นในทุกวันนี้ ถ้าไม่ได้เริ่มจากผลงานชิ้นนี้ก็คงไม่ได้เห็นผลงานสวยๆ ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน”

นอกจากนี้ สิ่งหนึ่งที่หาได้ยากในความเป็นเด็กรุ่นใหม่ก็คือ พิกเล็ต เป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือมาก เวลาไปเดินในศูนย์การค้าร้านแรกๆ ที่เข้าก็คือร้านหนังสือ แล้วก็เลือกหนังสือที่อยากอ่านออกมาเป็นตั้งๆ เอากลับบ้านอ่านที่บ้าน เวลาสัมภาษณ์เรามักจะได้ยินคำพูดหรือแนวคิดที่ต่างกันออกไปจากคนอื่นๆ อย่างมีเหตุผล

“หนังสือที่ซอซก็ม้อวรัต เพราะต้องเรียนเรื่องการวาดภาพ ต้องอ่านหลายๆ เล่มมา

ประกอบกัน อันดับ 2 ก็คือ หนังสือนิยาย และหนังสือเกี่ยวกับจิตวิทยา อย่างหนังสือเล่มหนึ่งที่ชอบอ่านก็คือหนังสือเรื่องโรคจิต ว่าแต่ละคนที่มีบุคลิกแตกต่างกันเพราะอะไร ก็ศึกษาลงไปเบื้องลึกของจิตวิทยาที่เราได้เรียนรู้ตัวเองและคนรอบข้างมากขึ้น หนังสืออีกเรื่องก็คือหนังสือเกี่ยวกับคำคมต่างๆ ที่ชอบก็เป็นหนังสือคำคมของคัตโตะ เป็นการกล่าวถึงเรื่องจริงที่เราทุกคนได้พบเจอ แต่ไม่มีใครมักเอ่ยถึงในมุมมองที่เราไม่เคยคิดมาก่อน ก็เป็นหนังสืออีกเล่มที่ชอบมาก ส่วนหนังสือนิยายก็อ่านหลายเล่ม หลักๆ เวลาอยู่บ้านจึงหมดไปกับการอ่านหนังสือ”

เมื่อถามถึงแนวคิดในการใช้ชีวิตและการแก้ปัญหาของเธอ พิกเล็ต ตอบที่ๆ ว่า “แนวคิดในการใช้ชีวิตก็ไม่มีอะไรมาก ไม่ได้ตั้งว่าเราจะต้องเป็นมหาเศรษฐี มีหน้าที่เรียน มีหน้าที่ทำงานก็แบ่งเวลาทำเต็มที่และสนุกไปกับมัน ในเรื่องการทำงานตอนนี้เราอาจจะได้ทำงานก่อนใครที่ที่อายุเรายังไม่ถึงวัยต้องทำงาน แต่เรารู้สึกว่าเป็นเรื่องดี เพราะเราได้มีโอกาสและเป็นสิ่งที่เราชอบ เราไม่ย่อท้อทั้งและอยากทำต่อไปเรื่อยๆ ให้ดีที่สุด ตอนนี้ก็ถือว่าประสบความสำเร็จของเราแล้ว เพราะตอนเด็กๆ ก็ไม่ได้คิดว่าจะมีเพลงของตัวเอง ตอนนี้อยู่ที่ประสบความสำเร็จแล้ว แต่ถ้าประสบความสำเร็จอีกขั้นที่ฝันไว้ก็คือได้กลับมาเลี้ยงดูพ่อแม่เท่านี้ก็ถือว่าประสบความสำเร็จที่สุดแล้ว” ■